

Thiền Sư Lương Sĩ Hằng
Hào Quang Vô Tận

Hào Quang Vô Tận

ĐẠI HỘI VÔ VI KỲ 4: THANH TỊNH

Long Beach, ngày 7 tháng 7, năm 1985

Thưa các bạn,
Hôm nay, ngày thứ ba của Đại Hội kỳ 4 tại Hoa Kỳ, cũng là ngày chót của Đại Hội, chúng ta lại tiếp tục được cơ hội dự cuộc chung thiên hướng thượng để hưởng lấy giây phút thiêng liêng tự hóa giải sự trần trọc trong nội tâm của chúng ta, tưởng đến Đấng Cha Trời ở cõi Hư Không Đại Định, tưởng đến quê hương xứ sở nguồn cội đời đời bất diệt, tưởng đến huynh đệ tỷ muội khắp năm châu.

Trong ba ngày đại lễ tình thương sáng tỏa trong giây phút thanh tịnh, nỗi nhớ nhung được đắp bù, hòa tan trong lĩnh vực sáng suốt, thương yêu vô cùng tận; noi gương lành trong cõi Hư Không, xây dựng

thăng hoa sự sáng suốt sẵn có, vui trong thanh tịnh, hòa ái tương thân trong sáng suốt. Đối với cảnh đời có tụ có tan, có giây phút gia đình Vô Vi sum họp lại phải có giây phút chia tay. Mọi người rời đây sẽ phải khăn gói trở về địa phương để chịu cơn nhồi quả hay là ứng phó với tình cảnh hiện tại, mưu tìm sự sống trong lẽ sống. Trong ba ngày đã được thanh lọc bởi sự ân độ của Chư Tiên, Chư Phật cùng Cha Mẹ trên Trời để hỗ trợ cho chúng ta có một tinh thần vững chắc, biết được ngoài sự sống bên này lại có sự trường cửu bên kia.

Mục đích của chúng ta đến đây để học
dũng học hòa, ngày hôm nay chúng ta đã
chung sống dưới mái nhà tình thương và
đạo đức của khối Vô Vi, quên đi những sự sầu muộn,
quên đi những sự tranh chấp, thực hiện tình thương
và đạo đức. Bàn tay huynh đệ tỷ muội được siết chặt

nhau với cặp mắt trù mền nhìn nhau một cách thâm thúy, không bao giờ xa nhau. Ý chí bất khuất vô cùng đó nó đã bảo đảm cho chúng ta có một đường lối tiến hóa không ngừng nghỉ trong cuộc hành hương trở về nguồn cội, tự buông bỏ tất cả những sự vọng động, giữ lấy niềm tin thanh tịnh và sáng suốt, vượt qua bất cứ một trở ngại hay khó khăn nào.

Dụng sức thanh tịnh mưu cầu tiến hóa, dụng sức thanh tịnh khai triển nhân hòa, dụng sức thanh tịnh thực hiện từ bi. Chiến sĩ tình thương của Thượng Đế được nâng niu từ giây phút khắc, từ lúc bị kích động và phản động cũng là một ân độ cho tâm linh tiến hóa, đã minh cảm được ba cõi Thiên - Địa - Nhân; lại được đọc sách rõ ràng: Nhân Gian, Thiên Đàng, Địa Ngục Du Ký, nay cộng thêm Luân Hồi Du Ký; một kho tàng vô tận để nhìn lại chơn tướng xa xưa của chính chúng ta đã sai lầm nhiều kiếp, đã tạo sự

trì trệ không tiến nổi!

Ngày hôm nay cũng có cơ hội thức tâm, biết được phần hồn là quan trọng, biết được sự tầm tối của chính ta đã tạo ra nhiều hoàn cảnh bất trắc, tấn thối lưỡng nan, quên đạo bỏ tâm không bao giờ tiến. Ngày hôm nay, chúng ta thấy rõ quyền năng thanh nhẹ, tha thứ và thương yêu là quyền tối hậu của mỗi cá nhân. Mỗi linh căn đều có cơ hội thức giác hướng thượng đến vô cùng, hòa cảm Hư Không Đại Định, gom thần điển, khai triển triển miên. Thân ngoại thân, xác phàm phu này là phương tiện để độ tâm linh.

Ngày hôm nay chúng ta có đầy đủ: có xác, có hồn, đang trong cơ giới trọn lành của chu trình tiến hóa. Không hành làm sao tiến? Lý thuyết nghe qua rồi để đó! Nhưng ngày hôm nay chúng ta lại có pháp; ba pháp vắn vện: Soi Hồn - Pháp Luân Thường Chuyển

- Thiên Định. Ở dưới vòm trời thế gian này, lý thuyết tràn ngập bao nhiêu triệu năm nhưng người thành công rất ít, vì sao? vì thiếu pháp và không hành pháp. Ngày hôm nay, khối Vô Vi đã may mắn có pháp và tự hành pháp để tự xây dựng quyết tâm bất khuất trong nội thức của chúng ta, bằng lòng buông bỏ sự vọng động mà tự trở về với sự thanh tịnh và sáng suốt; vui hòa với mọi trạng thái để cảm thấy rõ chúng ta từ mọi trạng thái mà có, ngày hôm nay chúng ta phải hòa tan với mọi trạng thái mà thức.

Trong ba ngày ba đêm Đại Hội, không biết bao nhiêu khía cạnh, không biết bao nhiêu giây phút đã thức tâm chúng ta và chúng ta cảm thấy khả năng của phần hồn là vô cùng. Huynh đệ tử muội nói ra sự thật, cầu mong sửa đổi nguyên ý để trở về với sự thật thà cho chính họ. Mọi người chúng ta thật thà mới mong có cơ hội trở về với

chánh giác. Cho nên Vô Vi hành đạo không giành đạo. Mọi người chúng ta đều hành đạo và không bao giờ kể công với đạo. Cho nên nhiều bạn đời mới tham gia vào Vô Vi tưởng đây là một cơ hội để cho ta khai triển, điều thứ nhất: tâm linh; điều thứ nhì: về tiền của thế gian, lợi dụng tình thế để truyền cảm một phần chân lý, bán nó mà ăn! Điều này nên nghĩ lại và đọc lại Luân Hồi Du Ký sẽ thấy sự sai lầm của chính mình và tự mình sẽ chôn lấp phần tâm thức khai triển về đạo pháp, mất cơ hội tốt đẹp và sẽ mất cả tâm linh của chính chúng ta.

Vì sao chúng ta mới đến với Vô Vi? Chúng ta đã khổ nhục quá nhiều của tình đời, không lối thoát; giờ bước vào Vô Vi để tìm lối thoát. Tại sao chúng ta có ý nguyện đẹp như vậy mà không hành khổ và thực hiện nhờ quả sẵn có của chính chúng ta, để chúng ta tiến đạt vô cùng;

mà lại trở lại thương mại hóa tâm thức, lợi ích gì cho ta? Một giọt nước ở trần gian chúng ta cũng không giữ được! Vốn căn bản là tha thứ và thương yêu, nhân hòa là ăn không hết, tại sao chúng ta không thực hiện? Tại sao chúng ta không gánh vác? Tại sao chúng ta không chịu mở tâm mở trí để hưởng tất cả những hạnh phúc của Đấng Cha Lành đã và đang ban? Tại sao chúng ta lại tiếp tục nuôi dưỡng sự mưu mô tăm tối không lối thoát?

Chúng ta lại được sống trong giây phút thiêng liêng quý giá vô cùng này, đã không nhận tội lỗi của chúng ta trước Đấng Cha Lành, chúng ta còn ôm cái gánh nặng trước đó làm gì? Chúng ta nhìn nhận sự sai lầm trước bạn đạo, trước các vị thiêng liêng, là chúng ta đã buông bỏ được một gánh nặng trong trần tâm. Quỳ trước thiêng liêng để xưng tội, quỳ trước thiêng liêng để

thấy rõ: dẹp bỏ sự tự ái của chính mình, hạ mình xuống tức là hạ được trần trọc. Hạ tất cả những sự trần trọc trong nội tâm thì hoa sen sẽ bừng sáng, đó là con đường hướng độ chúng sanh, cứu ta cứu người. Tại sao chúng ta không làm một điều lợi ích vô cùng đó? Ngược lại chúng ta đã bảo vệ sự tâm tối và tạo thêm tâm tối! Chúng ta đã sợ nghiệp lại tạo nghiệp, hỏi chứ sự thông minh khôn ngoan của chúng ta đặt vào dung điểm nào, đã lập hạnh chưa, hành đúng chưa?

Ngày hôm nay, chúng ta đã có cơ hội học từ bi và thực hiện từ bi thì càng phải thật thà với chơn tâm chúng ta, không nên dụng lý mà biện hộ cho sự bất chánh, nuôi dưỡng sự bất chánh. Phải từ bỏ sự bất chánh trước hết, nghiêm độ giới hạn, ăn năn hối cải là bình an; buông bỏ sự tâm tối lại càng thanh tịnh. Huynh đệ nhìn nhau bằng

một cách tha thứ và thương yêu. Chúng ta không nên ghen ghét bất cứ một ai, thương hòa tất cả, đó là một kho của cải vô cùng tận. Không nên tiếp tục kỳ thị ta và sỉ nhục ta; nên mở những cửa sổ càng ngày càng sáng hơn, đừng để căn nhà tối tăm, mất cơ hội căn bản của sự sống trong lẽ sống.

Sự đố kỵ tị hiềm cũng không lợi cho chúng ta, đố kỵ tị hiềm tạo thị phi không gỡ gạc được. Cho nên chúng ta Vô Vi, người tu Vô Vi phải cố gắng tháo gỡ những điều này, những điều không cần thiết và thực hiện những điều cần thiết.

Chúng ta phải biết tu cho chính ta, nhiên hậu và khai triển được nhân hòa trong nội tâm. Tình thương ban chiếu tràn đầy cả căn khôn vũ trụ, chỉ chờ chúng ta đón nhận mà thôi. Cái của vô cùng đó đã có sẵn không phải mới đây. Cửa cái của thế gian là cửa cái của Thượng Đế, nhưng mà ai đã thấy? Đang lưu trữ

trong sự tham lam của chúng sanh; chừng nào chúng sanh tu rồi diệt bỏ nguyên ý tham lam thì của cải bày ra không sao xài hết!

Chúng ta nắm được cây gậy tình thương, chúng ta có cơ hội học nhẫn hòa, nhịn nhục, để đem trao cái cây gậy tình thương này cho mọi người chống lấy nó mà tiến. Thử hỏi ở thế gian này có ai đau khổ không bạn? Nếu chúng ta biết thực hiện tình thương và đạo đức, chúng ta phải trao khí giới này cho mọi người, xâm chiếm trong lãnh vực khối óc của mọi người, biết giá trị tình thương là đời đời bất diệt thì quả địa cầu này mới thật sự là văn minh, mới thật sự là hạnh phúc.

Chờ đến ngày Chúa giáng lâm, Phật giáng lâm chúng ta mới có hạnh phúc ư? Tại sao chúng ta không có thể làm bây giờ? Chúng ta có kiến thức, chúng ta có hồn vía, chúng ta có cơ năng bản thể đi đứng là

phương tiện để xây dựng điều này, tại sao chúng ta không làm? Để đợi ai cứu ta? Tôi đợi một ngày nào vị Giáo Chủ của tôi trở về đây cứu tôi, tôi đợi một ngày nào Trời Phật giáng lâm xuống thế cứu tôi, tôi đợi một ngày nào Chúa trở về với chúng tôi.

Các bạn không thấy rằng các bạn đang trôi vào giữa biển trầm luân đau khổ: thời gian giới hạn trong định mệnh mà không chịu làm, không chịu xây dựng, rồi lại chờ; chờ đến chừng nào? Kỳ thật Chúa đã giáng lâm, Phật đã giáng lâm, Giáo Chủ đã giáng lâm nhưng cũng chưa có chỗ ngự! Ngự ở đâu? Chúa, Phật, Giáo Chủ cũng phải ngự trong dinh thanh tịnh của tâm linh, đó là Chơn Tâm của các bạn: ngay trung tâm bộ đầu của các bạn mà các bạn không xây dựng cơ đồ đó làm sao đón rước những vị đại đại linh căn hỗ trợ cho tinh thần của chúng ta càng ngày càng sáng suốt?

Không hành sao có?!

Cho nên ngày nay chúng ta đã có một phương pháp thực hành rồi thì phải lập hạnh ngay, không nên bê trễ nữa. Không phiền muộn bên ngoài mà chẳng trách bên trong, thấy sự sai lầm của tôi quá nhiều tôi phải ăn năn hối cải, tôi phải thức tâm. Cho nên nhiều bạn trong giây phút thiêng liêng được độ hòa khắp cả để giải phần trước trong nội tâm, thấy sự sai lầm của chính mình, trở về với dung điểm thanh tịnh sẵn có, ôm lấy tình thương và đạo đức, quý báu vô cùng!

Chúng ta không đổi chác bằng vật chất, nhưng mà đổi chác bằng tình thương. Anh quý em, mẹ quý con, con quý cha, chị quý em, cấu trúc thành một vòng tròn của chơn lý, cùng đi với nhau trong một ý chí sáng suốt: Chân lý thường độ của Thiên ý.

Cho nên huynh đệ tử muội của chúng ta dịp may không ít, trong ba buổi Đại Hội đã nói về điển rất nhiều. Các bạn không có điển lấy gì có sống, các bạn không có hơi thở lấy gì tranh luận; mà hơi thở của các bạn là sự kết tinh của vạn linh: từ hơi thở trần trược các bạn hít vào lỗ mũi ngay đó, rồi từ từ nó sẽ biến thành ánh sáng chuyển hóa trong nội tâm nội tạng, kêu bằng huệ tâm khai.

“Pháp Luân Thường Chuyển huệ tâm khai”, nếu không biết làm Pháp Luân Thường Chuyển thì huệ tâm không khai, mà sống ỷ lại bơ vơ! Ngày hôm nay, các bạn đã có cái Pháp Luân Thường Chuyển để cho huệ tâm khai thì các bạn sẽ không còn bơ vơ nữa.

Quý báu vô cùng là: tự đạt được một thức mà thôi cũng đắc đạo! Ngày đêm lo trao luyện thanh khí, chuyển hóa cả Càn Khôn Vũ Trụ mới thấy ra nhiệm vụ khả năng của chính hành giả đã và đang cộng tác

với Thượng Đế đây.

Cố gắng đi các bạn, rồi đây mọi người phải trở về với địa phương và phải gặp phải sự kích động và phản động của trường đời.

Chỉ dùng nguyên ý của chơn lý mới hóa giải được và hướng độ được, thì chúng ta thấy mọi người đều có một nhiệm vụ để hướng độ chúng sanh. Đó, những người chưa hiểu pháp, chưa hiểu thanh tịnh, chưa hiểu sáng suốt, họ vẫn có cơ hội sử dụng sự tăm tối, nhưng mà nhờ ai hướng độ? nhờ thực hành mới ảnh hưởng được. Cho nên ngày đêm các bạn thực hành đây là ngày đêm của tương lai các bạn sẽ đóng góp làm đại sự, đi đường lớn, không đi trong chỗ eo hẹp nữa.

Sân si, tranh chấp tự động nó sẽ biến mất và sẽ không còn nữa với chúng ta. Đường lớn, dư ăn dư mặc sung sướng vô cùng; trí tuệ tràn ngập lý thuyết

ting vi để hướng độ chúng sanh. Các bạn đừng sợ đói, một khi các bạn sợ nghèo sợ đói là các bạn vẫn còn tham vọng. Các bạn hết sợ nghèo sợ đói tôi sẽ chú ý các bạn và giúp đỡ tận tình, kính trọng và thương yêu.

Hoa sen ở dưới bùn lầy nhưng mà ngày hôm nay tự ngoi lên hướng một đường đại đạo, hướng về con đường thênh thang lớn rộng mới biến thành một hoa sen tươi đẹp tại trần. Cư trần không nhiễm trần mới đem lại sự triu mến cho chúng sanh, thể hiện trong ba cõi Thiên - Địa - Nhân đều có sen và kiếng sen, nói lên chân lý thanh sạch dững mãnh, thanh tịnh vô cùng! Hỏi chúng ta có khả năng làm điều này không?

Các bạn sợ đói sợ khổ, nhưng mà các bạn không làm cho các bạn mới là sợ đói sợ khổ. Các bạn nhân cái đói cái khổ này mà chịu nhịn nhục, hạ mình để chấp

nhận nhờ quả và trả nghiệp thì tương lai các bạn sẽ được cảnh an vui vô tận.

Sử sách đã cho chúng ta thấy những vị hung hăng cướp bóc kia dư của dư tiền, nhưng mà hồn vía vẫn bị đọa Địa Ngục; người ăn xin kia không tham của nhưng mà tâm hướng thượng vẫn được lên Thiên Đàng. Hỏi người có tiền được lên Thiên Đàng không? Không! Có tiền không tâm thì không đi đến đâu; người không tiền có tâm là đến nơi tức khắc.

Các bạn thấy của của Thượng Đế chưa? Lúc nào cũng ứng hiện trong tâm của các bạn, tại các bạn có của mà không biết xài! Mưu cầu xài tiền bạc của thiên hạ mà không biết sử dụng của cái sẵn có của chính mình! Bạn làm sao hiểu được cơ tạng của bạn, của các bạn, cấu trúc từ siêu nhiên mà có thì các bạn mới sử dụng được cái nguyên ý “Quy Không”:

các bạn giữ tâm không mới có đạo, giữ tâm không các bạn mới dũng mãnh, giữ tâm không các bạn mới thực hiện được bi trí dũng, căn bản là phải Quy Không.

Cho nên giờ phút thiêng liêng chúng ta hưởng không ít về điện quang. Có phải chúng ta đang hưởng cái gì đây? Cái “không” của trường đời mà cái “có” của đạo pháp, các bạn thấy chưa? Các bạn có thể khăn gói ra đi bây giờ, tức khắc, nếu các bạn buông bỏ tất cả những nghiệp tâm. Lấy Trời làm nhà, lấy đất làm giường, hưởng của cái quy mô của Thượng Đế đã ân ban.

Học dũng học hòa để xây dựng cho xã hội càng ngày càng tốt đẹp hơn. Các bạn biết nhân hòa thì không bao giờ thất nghiệp; nhân hòa sửa nghiệp tâm, nhân hòa để xây dựng xã hội, làm sao đời? Chúng ta bằng lòng làm việc không tính toán. Vì tình thương đã ban

bổ cho tôi, cho tôi là đúng, bất cứ ở góc nào, không có cao thấp. Cần sự thực hành, cần sự khai triển, cần cái khổ để tìm môi trường hạnh phúc. Các bạn đã có khổ là đại phước mà không biết sử dụng cái quyền năng đó, không biết xây dựng niềm tin đó để hòa tan trong khổ và tự thức. Khi các bạn tự thức được rồi các bạn xây dựng được kho triết lý cho nhân sanh, các bạn thấp được hương đăng để dẫn đường cho mọi giới.

Nhân cơ hội còn thể xác phải biết sử dụng ngay, nếu không, bê trễ thì nuôi tiếc đời đời. Những cảnh trước mắt các bạn lúc đương tiền còn sống không lo tu, lải nhải, lợi dụng lý thuyết cao siêu, không hành pháp; cho đến ngày chết rồi còn phải lụm cùm, thở than, mượn đầu này, mượn đầu nọ, nhưng rốt cuộc chẳng tiến được bao nhiêu!

Các bạn đã về đây, đã thấy hết rồi, biết hết, hiểu hết,

nhưng chỉ chờ sự thực hành của các bạn mà thôi. Ngày hôm nay, chúng ta phát đại nguyện đồng hành, đồng thanh tương ứng đồng khí tương cầu, huynh đệ chúng ta quyết tâm phải giải thoát. Giải thoát cho được cái bản chất sân si buồn tủi này, nó mới trở về với thành thực; giải thoát phần ám khí trong nội tâm chúng ta mới trở về với thanh quang.

Bồ Đề tâm là thanh tịnh tâm, Bồ Đề bản vốn vô thụ: Bồ Đề không có cây, nhưng mà xây cây trong tâm của chúng ta mới trở về Bồ Đề được. Chúng ta có điền phúc, có phúc điền mà không cấy thì không bao giờ có phúc ngay trong tâm chúng ta; chúng ta có Thượng Đế trong tâm chúng ta, chúng ta có Phật trong tâm chúng ta, chúng ta có ma quỷ trong tâm chúng ta. Chúng ta hiểu rõ thanh trược, chúng ta mới xây dựng trở về với quân bình sẵn có của chính ta.

Những bí quyết trung tim bộ đầu ngày nay chúng ta đã phát giác và thấy rõ, chúng ta nên ăn chén cơm này. Trung tim bộ đầu khai triển điển quang hòa với thanh điển bên trên là không bao giờ mất. Ăn lấy nó để mà sống, ăn lấy nó để mà trở về với sự tươi tắn sẵn có của chính mình. Đó là pháp thủy khai tâm mở trí cho ta và ảnh hưởng cho chúng sanh ở tương lai.

Rồi đây chúng ta sẽ chia tay, mỗi người chúng ta ôm lấy một khối hào quang sáng suốt của chư Phật chư Tiên đã ban bố cho chúng ta làm vốn để thực hành và trở về cho được nơi an nghỉ đời đời bất diệt, vô sanh vô tử mới là một đứa con ngoan của Thượng Đế.

Tôi không biết nói gì hơn, nhưng giờ phút này chúng ta phải giữ lấy sự thanh tịnh, thương yêu nhau, tha thứ cho nhau và tự xây dựng một đường tiến, tự tu tự tiến.

Thành thật cảm ơn sự hiện diện của các bạn ở ngày hôm nay.

Lương Sĩ Hằng